

Arrest

nr. 214 733 van 7 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 14 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam in het jaar 2000, verklaart er zich op 7 juni 2000 een eerste maal vluchteling. Dit verzoek om internationale bescherming werd afgewezen op 10 juli 2001. Verzoeker diende geen beroep in.

1.2. Op 19 oktober 2018 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 10 december 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd per drager op 10 december 2018 aan verzoeker betekend.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Mongoolse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 11 oktober 1978 in Ulaanbaatar. U verbleef daar tot 1991, dan ging u bij uw grootouders in Tuv Aimag wonen. U werkte als veefokker. In oktober 1998 registreerde u zich voor de legerdienst en in december 1999 begon u uw legerdienst. U was gestationeerd in Zuun Bayan. U was soldaat en werkte in de afdeling voor wapens. Soms moest u het depot waar wapens, kogels en ander militair materiaal bewaard werd bewaken. Tijdens uw wachtrondes zag u verschillende keren dat uw overste goederen uit het depot in een wagen laadde en ermee wegreed. U nam niet deel aan deze diefstal maar u opende wel het depot op vraag van uw overste. In januari 1999 werd bij een controle van het depot ontdekt dat er veel materiaal verdwenen was. Er werd een proces-verbaal opgesteld. Verschillende verdachten werden opgepakt. U werd niet opgepakt maar werd wel drie keer ondervraagd en onder druk gezet om te bekennen, u bleef echter zeggen dat u het bevel van uw overste uitgevoerd had en dat u niet op de hoogte was van de diefstal. Hierna werd er een document opgesteld waarin stond dat u van de legerdienst zou ontslagen worden tijdens het onderzoek en dat u niet op vrije voeten mocht zijn tijdens het onderzoek. Dit document moest ondertekend worden door de procureur. U ondernam meteen actie en liep weg, uit vrees opgesloten te worden in de gevangenis als u het proces zou afwachten. In februari 1999 liep u weg naar Ulaanbaatar. U verbleef er ongeveer drie weken ondergedoken bij uw neef Dorjgotov. In februari 1999 verliet u Mongolië met behulp van een smokkelaar. U reisde met een vervalst paspoort per trein naar Rusland en Polen en vervolgens met de auto naar Duitsland. U verbleef enkele maanden in Duitsland, vervolgens ging u naar Nederland, waar u in 1999 een verzoek om internationale bescherming deed. In 2000 kwamen uw partner en zoon van Mongolië naar Europa. Op 7 juni 2000 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in België in onder de naam DORJPUREV Gansukh. Op 10 juli 2001 werd uw verzoek om internationale bescherming negatief afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. U pendelde vijf jaar tussen Nederland en België, daarna verbleef u continu in België. In 2005 of 2006 kreeg u een negatieve beslissing in uw verzoek om internationale bescherming in Nederland. In 2007 werd u door de Belgische politie overgedragen aan Nederland. Tussen 1999 en 2018 deed u diverse jobs in het zwart in de bouwsector, op de kermis en in winkels. U deed een regularisatieaanvraag in België.

Bij een controle op 27 juli 2018 werd u door de Belgische autoriteiten betrapt op zwartwerk. U werd naar een gesloten centrum overgebracht, waar u tot op heden verblijft. Er werd tweemaal een repatriëring naar Mongolië gepland voor u, met name op 5 oktober 2018 en op 23 oktober 2018. Op 19 oktober 2018, vier dagen voor de tweede voorziene repatriëring, diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in België in, ten gevolge hiervan werd de repatriëring geannuleerd. Uw verzoek werd op 26 november 2018 ontvankelijk verklaard door het CGVS. Bij uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat uw echte naam ERDENECHIMEG Jargalsaikhan is en dat de namen Dorjpurev Gansukh en Thraa Maksa, die u eerder gebruikte in België en Nederland, vals zijn. U verklaarde tevens dat uw echte geboortedatum 11 oktober 1978 is, en niet 11 juli 1974 zoals u verklaard had bij uw eerste verzoek om internationale bescherming. U haalde hetzelfde asielrelaas als bij uw eerste verzoek aan, met name de problemen om wille van de beschuldiging van diefstal van wapens.

Bij terugkeer naar Mongolië vreest u 15 jaar gevangenisstraf te krijgen voor diefstal van wapens, misdaad van vereniging en desertie. U legde geen documenten voor ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggedrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Immers kan er aan uw verklaringen geen geloof worden gehecht.

Wat vooreerst afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid is de vaststelling dat u eerder in België en Nederland gebruik maakte van verschillende valse identiteiten. Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming in België verklaarde u Dorjpurev Gansukh te heten en geboren te zijn op 11 juli 1974. Uit uw verklaringen en uit informatie in uw administratief dossier blijkt dat u zich in Nederland uitgaf voor Thraa Maksa, geboren op 10 november 1978 in Osanbatar (CGVS, p. 4). Bij uw huidige verzoek verklaart u ERDENECHIMEG Jargalsaikhan te heten en geboren te zijn op 11 oktober 1978. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat de smokkelaar u aanraadde niet uw echte naam op te geven (CGVS, p. 4), kan niet worden aanvaard. Dat u vroeger herhaaldelijk heeft getracht de Belgische en Nederlandse instanties op intentionele wijze te misleiden tast de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aan.

Bovendien legde u geen enkel overtuigend bewijs ter staving van uw huidige beweerde identiteit neer. Nochtans is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in het verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Bovendien kunnen deze documenten van belang zijn, bijvoorbeeld voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit Mongolië. Dat u opgesloten zit en geen documenten hebt (CGVS, p. 2) is een eerder stereotiepe verklaring, temeer daar uit uw administratief dossier blijkt dat u minstens ten tijde van uw regularisatieaanvraag in het bezit was een Mongoolse identiteitskaart. In uw administratief dossier bevindt zich enkel een kopie van deze identiteitskaart; u legt het origineel niet voor. Hoewel u verklaarde dat de identiteitsdocumenten neergelegd bij de regularisatieaanvraag uw echte documenten waren, bleek u niet te weten hoe u aan die identiteitskaart kwam en zei u vaagweg dat uw vrouw alles geregeld had en dat zij waarschijnlijk die identiteitskaart bekwam voor u (CGVS, p. 13). Uw weinig overtuigende uitleg over het bekomen van uw identiteitskaart en het ontbreken van identiteitsdocumenten doet vermoeden dat u dergelijke identiteitsdocumenten liever achterhoudt voor de Belgische asieldiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Het ontbreken van een origineel identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u ons geen sluitend zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Van een verzoeker kan worden verwacht dat hij al de mogelijke inspanningen levert om toch op zijn minst zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen of een afdoende verklaring te geven waarom hij daartoe niet in staat is. U schiet hierin overduidelijk ernstig te kort.

Voorts stelt het Commissariaat-generaal vast dat de laattijdigheid van uw eerste en volgend verzoek om internationale bescherming ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. U verklaarde dat u in 1999 enkele maanden in Duitsland verbleef zonder daar een verzoek om internationale bescherming te doen (CGVS, p. 7). Dat u daar een paar maanden moest wachten op iemand die u naar Nederland of België zou brengen is een weinig overtuigende verklaring, als u daadwerkelijk nood had aan bescherming had u immers even goed in Duitsland een verzoek om bescherming kunnen indienen (CGVS, p. 7). U zou in 1999 een verzoek om internationale bescherming in Nederland hebben gedaan dat in 2005 of 2006 afgesloten werd met een negatieve beslissing. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in 2005 geregistreerd was als asielzoeker in Nederland (zie document aanmeldingsplicht asielzoeker), echter wordt uw bewering dat u reeds in 1999 een verzoek om internationale bescherming deed in Nederland niet bevestigd door informatie in uw dossier en legde u evenmin documenten neer die dit bewijzen. U deed een eerste verzoek om internationale bescherming in België in 2000, dit verzoek werd in 2001 afgesloten met een negatieve beslissing. Aan uw bewering dat u tot op heden niet wist dat u een negatieve beslissing kreeg in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België kan geen geloof gehecht worden (CGVS, p. 3). Als u de brief met de beslissing in 2001 effectief niet zou ontvangen hebben, kan minstens verwacht worden dat u zich in de 18 jaren die intussen verstreken zijn sinds uw eerste verzoek om internationale bescherming in België geïnformeerd zou hebben bij de Belgische asieldiensten over de stand van uw zaken in uw dossier. Dat u helemaal geen verstand had van asielaanvragen en niet beseftte dat u een antwoord kon krijgen is een weinig overtuigende verklaring (CGVS, p. 3), temeer daar u in Nederland wel een beslissing had gekregen met betrekking tot uw verzoek.

Er moet voorts op gewezen worden dat u in 2007 een regularisatieaanvraag deed met behulp van een advocaat (zie administratief dossier) en dus bewust moet geweest zijn van het feit dat u geen verblijfsrecht had in België.

Dergelijke houding kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier dan nog meerdere jaren mee wacht alvorens in 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen, wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. Opmerkelijk is dat u zelfs in het gesloten centrum nog enige tijd zou wachten alvorens een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen. U werd immers op 27 juli 2018 aangehouden door de Belgische autoriteiten, maar diende pas op 19 oktober 2018, vier dagen voor de tweede voorziene repatriëring, een tweede verzoek in. Het lijkt er dan ook sterk op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Voorts kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven omdat u deze met geen enkel document staft (CGVS, p. 12). Gezien u geen enkel document van de politie, het leger of de rechtbank hebt kan u zelfs niet staven dat u in die bewuste periode uw legerdienst deed, laat staan dat u beschuldigd zou zijn van diefstal. Uw verklaring voor het ontbreken van documenten, met name dat u documenten had moeten vragen aan uw neef voor hij stierf maar dat u niet de intentie had om hier te blijven en toen dus geen bewijzen nodig had, overtuigt allerm minst (CGVS, p. 12). Het CGVS wijst er op dat u volgens uw verklaringen reeds in 1999 een verzoek om internationale bescherming in Nederland zou hebben gedaan waarvan de beslissing pas in 2005 of 2006 genomen werd, en dat u in 2000 in België een eerste verzoek om internationale bescherming indiende waarvan de beslissing genomen werd in 2001. Gezien u 18 en 19 jaar geleden reeds verzoeken om internationale bescherming deed kan uw verklaring dat u geen bewijzen nodig had en ze daarom niet vroeg aan uw neef niet aanvaard worden. Dat u toentertijd niet besepte wat een asielaanvraag was en niet besepte dat u uw problemen moest bewijzen is een verklaring die allerm minst overtuigt (CGVS, p. 12). Gezien uw neef pas vijf jaar geleden overleden is (CGVS, p. 9) had u sinds uw aankomst in Europa ruimschoots de tijd om documenten te bekomen van uw neef voor zijn overlijden.

Uw beschrijving van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vlucht is weinig overtuigend. U zou enkele keren ondervraagd zijn over de diefstal en onder druk gezet zijn om te bekennen, maar u bent blijven zeggen dat u één keer het bevel van uw overste uitgevoerd had en dat u niet op de hoogte was van de diefstal (CGVS, p. 10). Uiteindelijk zou er een document opgesteld zijn dat u tijdens het onderzoek ontsloeg van de legerdienst en dat u niet op vrije voeten mocht zijn tijdens het onderzoek, toen bent u meteen weggelopen (CGVS, p. 10). U bent nooit opgesloten (CGVS, p. 10). Hierover dient opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat u niet meteen opgesloten werd toen het bewuste document werd opgesteld. Dat het een andere procedure is dan in België en dat uw legerdienst eerst moest opgezegd worden vooraleer er een bevel tot opsluiting kon uitgeschreven worden, wat een hele juridische procedure is, overtuigt niet (CGVS, p. 10, 11). Uit uw verklaringen blijkt immers dat verschillende andere militairen die verdacht werden reeds van bij het begin van het onderzoek opgepakt waren (CGVS, p. 10).

Daarnaast is het opmerkelijk dat u meteen de drastische beslissing nam het land te ontvluchten, zeker gezien u slechts een bevel van uw overste had opgevolgd en niet op de hoogte was van de diefstal, wat u steeds was blijven volhouden bij de ondervragingen en dus ook bij een eventueel proces in de rechtbank had kunnen zeggen ter uwer verdediging. U contacteerde zelfs geen advocaat (CGVS, p. 11). Dat het een Belgische mentaliteit is om eerst een advocaat te contacteren omdat men in België hoop heeft in rechtvaardigheid en advocaten, wat in Mongolië niet het geval is, verklaart niet afdoende waarom u noch voor, noch na uw vertrek uit Mongolië een poging ondernam om een advocaat in Mongolië te contacteren en niet uw vertrouwen stelde in het rechtssysteem van Mongolië, dat volgens informatie waarover het CGVS beschikt in 1990 het totalitaire regime afschafte en zijn rechtssysteem aanpaste.

Voorts slaagde u er niet in het CGVS ervan te overtuigen dat u tot op heden gezocht wordt door de Mongoolse autoriteiten.

Niet alleen legt u geen enkel bewijs neer, zoals een arrestatiebevel of andere relevante documenten, bovendien verkreeg u alle informatie met betrekking tot uw zaak uit één bron, met name uw neef Dorjgotov (CGVS, p. 11). Uw neef is met name de persoon die u zei dat er u een zware straf boven het hoofd hangt, dat u beter gedurende tien jaar niet naar Mongolië zou komen, dat er twee tot zes jaar straf staat op desertie en dat luitenant Khandmaa, die achter de diefstal zat, nu een goudmijn uitbaat (CGVS, p. 11, 12). Aanvankelijk verklaarde u dat van uw neef hoorde dat u bij verstek veroordeeld bent voor diefstal van wapens en misdaad van vereniging, even later zei u dat u niet effectief veroordeeld bent, maar dat er een plan is om u op te pakken en te veroordelen volgens bepaalde wetsartikels (CGVS, p. 11). Daarna zei u dan weer dat het zou kunnen dat u veroordeeld bent omdat er al iemand veroordeeld is in deze zaak (CGVS, p. 12). U hoorde niets meer over uw zaak sinds zes jaar geleden en u hebt zich na de dood van uw neef vijf jaar geleden bij niemand geïnformeerd over uw zaak (CGVS, p. 11, 12). Dat u de voorbije vijf jaar, na de dood van uw neef, die uw enige bron van informatie was, zelfs niet de moeite deed om informatie te vergaren over uw zaak en uw mogelijke veroordeling bij verstek relativeert de ernst van de voorgehouden vrees in ernstige mate. Bovendien weet u ook opmerkelijk weinig over de betreffende rechtszaak. Zo weet u dat de verantwoordelijke van het depot en een persoon van de boekhouding veroordeeld zijn, maar weet u niet welke straf ze kregen en kent u slechts de voornaam van één van deze personen (CGVS, p. 12).

Met betrekking tot uw vertrek uit Mongolië dient opgemerkt te worden dat u uw reisweg en moment van vertrek op geen enkele wijze staft. U zou met een vals paspoort via Rusland en Polen naar Duitsland gereisd zijn, u legt echter dit paspoort niet neer omdat u het zou afgegeven hebben aan de smokkelaar, wat een eerder stereotiepe verklaring is (CGVS, p. 8). U weet niet op wiens naam dat paspoort was, u weet niet of er visums in het paspoort stonden en u kent geen andere gegevens die op het paspoort stonden (CGVS, p. 8).

Wat betreft uw verklaring dat u psychisch onstabiel bent (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 6) dient opgemerkt te worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud verduidelijkte dat u zich een beetje psychisch onstabiel voelt omdat u opgesloten zit in een gesloten centrum (CGVS, p. 13). Hoewel het CGVS kan aannemen dat uw verblijf in een gesloten centrum enige moeilijkheden met zich meebrengt, volstaat uw verklaring dat u een beetje psychisch onstabiel bent niet om de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Overigens legt u geen medisch of psychologisch attest neer ter staving van uw vermeende psychische problemen.

Tot slot merkt het CGVS op dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw asielrelaas. Wat betreft uw Mongoolse identiteitskaart die u voorlegde bij uw regularisatieaanvraag dient nog opgemerkt te worden dat uit de vertaling blijkt dat deze afgeleverd is door het overheidsbureau in de hoofdstad op 19 februari 2009. Dit doet ernstige twijfels rijzen over uw bewering sinds uw komst naar Europa in 1999 nooit teruggekeerd te zijn naar Mongolië (CGVS, p. 8). Bovendien is het weinig geloofwaardig dat uw echtgenote in 2009 in uw naam een identiteitskaart kon verkrijgen als u daadwerkelijk sinds uw vertrek uit Mongolië gezocht werd door de autoriteiten. Deze identiteitskaart ondermijnt dus verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande bevindingen moet worden besloten dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bijgevolg kunnen u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet

van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet op de formele motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

2.2.2.1. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Mongolië een gevangenisstraf te krijgen voor diefstal van wapens, misdaad van vereniging en desertie. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming afgewezen omdat (i) verzoeker eerder in Nederland en België gebruik maakte van verschillende identiteiten, (ii) verzoeker geen enkel overtuigend bewijs ter staving van zijn identiteit neerlegde, (iii) de laattijdigheid van verzoekers eerste en volgend verzoek om internationale bescherming ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees, (iv) er ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven omdat hij deze met geen enkel document staakt, (v) verzoeker er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te overtuigen dat hij tot op heden gezocht wordt door de Mongoolse overheden en (vi) verzoeker zijn reisweg en ogenblik van vertrek uit Mongolië naar Europa op geen enkel wijze staakt.

2.2.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.2.3. Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, g) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

g) de verzoeker enkel een verzoek doet om de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn terugdrijving of verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen;”

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt in een eerste onderdeel van het middel wordt in de bestreden beslissing wel degelijk toegelicht waarom *in casu* een versnelde procedure werd toegepast. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in de bestreden beslissing immers vast dat verzoeker zijn asielaanvraag slechts vier dagen voor tweede poging tot repatriëring indiende: *“Bij een controle op 27 juli 2018 werd u door de Belgische autoriteiten betrapt op zwartwerk. U werd naar een gesloten centrum overgebracht, waar u tot op heden verblijft. Er werd tweemaal een repatriëring naar Mongolië gepland voor u, met name op 5 oktober 2018 en op 23 oktober 2018. Op 19 oktober 2018, vier dagen voor de tweede voorziene repatriëring, diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in België in, ten gevolge hiervan werd de repatriëring geannuleerd.”*

Gelet op deze feitelijke vaststelling kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan terecht toepassing maken van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, g) van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.4. In een tweede onderdeel wijst verzoeker er op dat de termijn van vijftien werkdagen waarbinnen de commissaris-generaal een beslissing moet nemen betreffende het verzoek om internationale bescherming (artikel 57/7/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet) niet werd gerespecteerd. Verzoeker hekelt dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd en leidt hieruit af dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet in acht kon worden genomen.

De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in haar beslissing op grond van artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet uitleg te geven waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd.

2.2.2.5. De bestreden beslissing stelde vervolgens vast dat verzoeker in Nederland en België gebruik maakte van verschillende identiteiten en hoe dan ook geen enkel overtuigend bewijs van zijn identiteit neerlegde. De beslissing stelde dienaangaande vast: *“Wat vooreerst afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid is de vaststelling dat u eerder in België en Nederland gebruik maakte van verschillende valse identiteiten. Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming in België verklaarde u Dorjpurev Gansukh te heten en geboren te zijn op 11 juli 1974. Uit uw verklaringen en uit informatie in uw administratief dossier blijkt dat u zich in Nederland uitgaf voor Thraa Maksa, geboren op 10 november 1978 in Osanbatar (CGVS, p. 4). Bij uw huidige verzoek verklaart u ERDENECHIMEG Jargalsaikhan te heten en geboren te zijn op 11 oktober 1978. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat de smokkelaar u aanraadde niet uw echte naam op te geven (CGVS, p. 4), kan niet worden aanvaard. Dat u vroeger herhaaldelijk heeft getracht de Belgische en Nederlandse instanties op intentionele wijze te misleiden tast de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aan.”*

Verzoeker betoogt dat hij onmiddellijk open kaart heeft gespeeld over zijn identiteit, dat hij voorheen al kenbaar heeft gemaakt welke zijn werkelijke identiteit is en onmiddellijk heeft aangegeven wat de reden vormde waarom hij in 1999 en 2000 zijn werkelijke identiteit niet heeft aangegeven. Verzoeker diende immers de instructies van de smokkelaar te volgen die hem opgaf niet zijn werkelijke naam te gebruiken. Bovendien, stelt verzoeker nog, bekwam verzoeker een identiteitskaart van Mongolië en diende op basis hiervan een regularisatieaanvraag in.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen overtuigend bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij voor het ontbreken hiervan geen aannemelijke verklaring heeft. Verzoeker verklaart nu dat hij opgesloten zit en dus geen documenten kan voorleggen. Terecht werpt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op dat dit een stereotiepe verklaring betreft en dat dit des te meer het geval is nu verzoeker in het kader van zijn regularisatieprocedure een fotokopie van een identiteitskaart neerlegde. Bovendien blijkt verzoeker niet te weten hoe zijn vrouw aan deze fotokopie geraakt was en blijft hij verder in gebreke zijn originele identiteitskaart neer te leggen. Dat verzoeker gebruik maakte van drie verschillende identiteiten in België en Nederland toont bovendien aan dat verzoeker de overheden van deze landen op intentionele wijze trachtte te misleiden hetgeen zijn asielrelaas in een bedrieglijk daglicht plaatst. Dat hij het advies van de smokkelaar volgde is geen aannemelijke verklaring. Het bewijs van identiteit en nationaliteit maakt immers een essentieel element uit in iedere procedure waarbij in redelijkheid mag verwacht worden dat verzoeker het belang van identiteitsdocumenten diende te onderkennen nu hij er van uit kon gaan dat de autoriteiten van het land, waar hij internationale bescherming wenste in te roepen, van hem zouden verlangen de door hem gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen. Uit deze vaststellingen kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat verzoekers houding doet vermoeden dat hij identiteitsdocumenten liever achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om reden dat de inhoud niet zou stroken met verzoekers verklaringen.

2.2.2.6. De bestreden beslissing stelt vervolgens vast dat de laattijdigheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees: *“Voorts stelt het Commissariaat-generaal vast dat de laattijdigheid van uw eerste*

en volgend verzoek om internationale bescherming ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. U verklaarde dat u in 1999 enkele maanden in Duitsland verbleef zonder daar een verzoek om internationale bescherming te doen (CGVS, p. 7). Dat u daar een paar maanden moest wachten op iemand die u naar Nederland of België zou brengen is een weinig overtuigende verklaring, als u daadwerkelijk nood had aan bescherming had u immers even goed in Duitsland een verzoek om bescherming kunnen indienen (CGVS, p. 7). U zou in 1999 een verzoek om internationale bescherming in Nederland hebben gedaan dat in 2005 of 2006 afgesloten werd met een negatieve beslissing. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in 2005 geregistreerd was als asielzoeker in Nederland (zie document aanmeldingsplicht asielzoeker), echter wordt uw bewering dat u reeds in 1999 een verzoek om internationale bescherming deed in Nederland niet bevestigd door informatie in uw dossier en legde u evenmin documenten neer die dit bewijzen. U deed een eerste verzoek om internationale bescherming in België in 2000, dit verzoek werd in 2001 afgesloten met een negatieve beslissing. Aan uw bewering dat u tot op heden niet wist dat u een negatieve beslissing kreeg in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België kan geen geloof gehecht worden (CGVS, p. 3). Als u de brief met de beslissing in 2001 effectief niet zou ontvangen hebben, kan minstens verwacht worden dat u zich in de 18 jaren die intussen verstreken zijn sinds uw eerste verzoek om internationale bescherming in België geïnformeerd zou hebben bij de Belgische asieldiensten over de stand van uw zaken in uw dossier. Dat u helemaal geen verstand had van asielaanvragen en niet besepte dat u een antwoord kon krijgen is een weinig overtuigende verklaring (CGVS, p. 3), temeer daar u in Nederland wel een beslissing had gekregen met betrekking tot uw verzoek. Er moet voorts op gewezen worden dat u in 2007 een regularisatieaanvraag deed met behulp van een advocaat (zie administratief dossier) en dus bewust moet geweest zijn van het feit dat u geen verblijfsrecht had in België. Dergelijke houding kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier dan nog meerdere jaren mee wacht alvorens in 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen, wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. Opmerkelijk is dat u zelfs in het gesloten centrum nog enige tijd zou wachten alvorens een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen. U werd immers op 27 juli 2018 aangehouden door de Belgische autoriteiten, maar diende pas op 19 oktober 2018, vier dagen voor de tweede voorziene repatriëring, een tweede verzoek in. Het lijkt er dan ook sterk op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming."

Verzoeker betoogt dat hij na de negatieve beslissing van de Nederlandse overheden in 2005 een manier van overleven vond in België door het uitvoeren van verschillende jobs buiten de reguliere arbeidsmarkt. Verzoeker werd betrapt op zwartwerk bij een controle door de Belgische overheden. Op 28 juli 2018 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en werd overgebracht naar het gesloten centrum van Brugge en later Merksplas. Er stond een repatriëring gepland voor 23 oktober waardoor hij effectief naar Mongolië zou worden teruggeleid, reden waarom hij op 19 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Verzoeker verbleef na de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming in België in 2001 nog gedurende 17 jaar op illegale wijze in België. Verzoekers bewering dat hij niet wist dat zijn verzoek om internationale bescherming in 2001 werd afgewezen is volkomen ongeloofwaardig. Verzoeker verklaart immers zelf dat hij om te overleven jobs uitvoerde buiten de reguliere arbeidsmarkt, hij wist bijgevolg dat hij in een illegale verblijfssituatie verkeerde. Bovendien mag van iemand die om internationale bescherming verzoekt blijvende interesse voor het verloop van zijn verzoek om internationale bescherming verwacht worden.

2.2.2.7. De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt blijkens de bestreden beslissing verder ondermijnd omdat hij er niet in slaagt zijn vluchtmotieven zelfs niet met een begin van bewijs te staven en voor het ontbreken hiervan geen aannemelijke verklaring geeft. Verzoeker die verklaarde dat hij een aantal problemen kreeg naar aanleiding van een diefstal van legermateriaal tijdens zijn legerdienst die hem ertoe noopten het land te verlaten.

Noch daargelaten dat verzoeker geen enkel document van de politie, het leger of de rechtbank kan voorleggen kan hij zelfs niet aantonen dat hij in die bewuste periode zijn legerdienst deed, laat staan dat hij beschuldigd zou zijn van diefstal. De bestreden beslissing stelt vast dat de redenen die verzoeker aanhaalt ter rechtvaardiging van het ontbreken van documenten geenszins kunnen overtuigen: *“Uw verklaring voor het ontbreken van documenten, met name dat u documenten had moeten vragen aan uw neef voor hij stierf maar dat u niet de intentie had om hier te blijven en toen dus geen bewijzen nodig had, overtuigt allermint (CGVS, p. 12). Het CGVS wijst er op dat u volgens uw verklaringen reeds in 1999 een verzoek om internationale bescherming in Nederland zou hebben gedaan waarvan de beslissing pas in 2005 of 2006 genomen werd, en dat u in 2000 in België een eerste verzoek om internationale bescherming indiende waarvan de beslissing genomen werd in 2001. Gezien u 18 en 19 jaar geleden reeds verzoeken om internationale bescherming deed kan uw verklaring dat u geen bewijzen nodig had en ze daarom niet vroeg aan uw neef niet aanvaard worden. Dat u toentertijd niet beseftte wat een asielaanvraag was en niet beseftte dat u uw problemen moest bewijzen is een verklaring die allermint overtuigt (CGVS, p. 12). Gezien uw neef pas vijf jaar geleden overleden is (CGVS, p. 9) had u sinds uw aankomst in Europa ruimschoots de tijd om documenten te bekomen van uw neef voor zijn overlijden.”*

Verzoeker weerlegt dit motief op geen enkel wijze zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers asielrelaas op waarheid zou berusten dan nog kan worden vastgesteld dat nog daargelaten dat verzoeker alle informatie verkreeg uit slechts één bron, met name zijn neef, D. die deze had van 'horen zeggen', de feiten al twintig jaar teruggaan in de tijd en verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij nog steeds gezocht zou worden. Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over mogelijke veroordelingen die hij zou opgelopen hebben. Aanvankelijk verklaarde verzoeker dat hij van zijn neef hoorde dat hij bij verstek veroordeeld was voor diefstal van wapens en misdaad van vereniging, vervolgens verklaarde hij dan weer dat hij niet effectief veroordeeld werd, maar dat er een plan is om hem op te pakken en te veroordelen volgens bepaalde wetsartikelen. Daarna zei verzoeker dan weer dat het zou kunnen dat hij veroordeeld is omdat er al iemand veroordeeld is in deze zaak. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij niets meer vernomen had over zijn zaak sinds zes jaar geleden. Verzoeker heeft zich immers na de dood van zijn neef vijf jaar geleden bij niemand nog geïnformeerd over zijn zaak. Dat verzoeker de voorbije vijf jaar zelfs niet de moeite deed om informatie te vergaren over zijn zaak en zijn mogelijke veroordeling bij verstek relativeert de ernst van de voorgehouden vrees in ernstige mate. Van iemand die beweert te vrezen voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn herkomstland mag immers een blijvende interesse voor de evolutie van de problemen die hem ertoe noopten het land te verlaten verwacht worden, *quod non in casu*.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Mongolië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER